

Tembeller Orkestrası

Yalvaç Ural (1945, Konya) Kitaplarının sayısı 100'ü aşan yazarın yurtiçinde ve yurtdışında pek çok ödülü bulunmaktadır. Kitapları Almanca, İngilizce, Sırpça, Hırvatça, Lehçe, Arnavutça, Makedonca, Çingenece (Üsküp), Macarca, Rusça, Farsça, Arapça ve Hollanda diline çevrildi. Bir hikâyesi, Japonya'da lise ders kitabına alındı.

2001 yılında "Uluslararası Şiir Festivali"nin milenyuma rastlayan 32. kutlamasında "Armonikanın Şairi", "Dünya Çocuk Şiirinin Şampiyonu" diye adlandırıldı. Festivalin internetteki sitesinde ünlü yazar ve eleştirmen Dick Koopman, "Yetişkin şiirinin lirik şairi, çocuk edebiyatının şampiyonu, Armonikanın Şairi, kitapları pek çok dile çevrilen yazar" diye söz etti Yalvaç Ural'dan.

Ödülleri: 2. Uluslararası Çocuk Kitapları Fuarı Şiir Birincilik Ödülü, 1979. Milliyet Sanat Dergisi Oyun Yarışması Ödülü, 1980. Türk Yunan Dostluğu Abdi İpekçi Dostluk ve Barış Ödülü Yarışması'nda Şiir Başarı Ödülü, 1983. Dünya çocuk edebiyatına yaptığı katkılardan dolayı Polonya Uluslararası Gülümseme Nişanı ve Şövalyelik Ödülü, 1986. TRT Yılın En İyi Çocuk Yazarı Ödülü, 1986. Çocuk Vakfı Ödülü, 1992. Ankara Üniversitesi Onur Plaketi, 1996. TÖMER Yılın En İyi On Yazarı Ödülü, 1996. Kosova – Yılın Yazarı Ödülü, 2003.

Haslet Soyöz (1955, Burdur) Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Resim Bölümü'nde ve İstanbul Tatbiki Güzel Sanatlar Yüksek Okulu Grafik Bölümü'nde öğrenim gördü. *Politika*, *Vatan*, *Çivi*, *Dünya*, *Cumhuriyet*, *Demokrat* gazetelerinde çalıştı, 1982 yılından itibaren *Milliyet* gazetesinin çizerlerinden oldu. Karikatürleriyle yurtiçinde ve yurtdışında ödüller aldı. 2000 yılında başladığı yağlıboya resim çalışmalarını sürdüren Soyöz kişisel sergiler açtı. Karikatür ve resimleri yurtiçinde ve yurtdışında koleksiyonlara alındı.

Yalvaç Ural'ın YKY'deki kitapları:

- Gözü Boynuz ile İzi Yıldız (2012)
Mırnâme – Büyüklere Kedi Şiirleri (2012)
Sincap (2012)
Küçük Ayının Uzun Yolculuğu (2012)
Kırmızı Kızlar Çatıları Gizler (2012)
Küçük Ayı ile Ahlat Ağacı (2012)
Kaz Zıyırları (2012)
Anadolu Efsaneleri (2012)
Bal Avcısı Küçük Piti (2012)
İyi Geceler Bozi (2012)
Tekir Noktalama İşaretlerini Öğretiyor (2013)
Timsahlar Diş Fırçası Kullanmaz (2013)
Tembeller Orkestrası (2013)
Tepemde Eşekarısı Gibi Vızıldayıp Durma (2013)
Stephen Hawking Herkül'ü Döver (2013)
Temel Reis Ispanağı Yoğurtsuz Yer (2013)
Gölcüğün Küçük Avcıları (2014)
Kahraman Süvariler (2014)
Hayvanlar Yalan Söylemez (2014)
Alucura Çayevi (2014)
Başparmak Çocuklar (2015)
Korkulu Bir Gün (2015)
Kayıp Ülkenin Çocuğu (2015)
Bir Gök Dolusu Güvercin (2016)
Sümer Hayvan Masalları -
Yabanöküzü Boynuzlu Tilki (2016)

YALVAÇ URAL

Tembeller Orkestrası

Sakızağacı Çocukları

Resimleyen
Haslet Soyöz

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları – 3879
Doğan Kardeş – 490

Tembeller Orkestrası – Sakızağacı Çocukları / Yalvaç Ural
Resimleyen: Haslet Soyöz

Kitap editörü: Devrim Çakır
Düzeltili: Filiz Özkan

Grafik tasarım: Süreyya Erdoğan

Baskı: Bilnet Matbaacılık ve Ambalaj San. A.Ş.
Dudullu Organize San. Bölgesi 1.Cad. No:16 Ümraniye-İstanbul
Tel: 444 44 03 • Fax: (0216) 365 99 07-08 • www.bilnet.net.tr
Sertifika No: 31345

1. baskı: İstanbul, Nisan 2013
4. baskı: İstanbul, Mart 2017
ISBN 978-975-08-2532-3

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2012
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Kemeraltı Caddesi Karaköy Palas No: 4 Kat: 2-3 Karaköy 34425 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Bir elimde üç kırıklı karnem,
bir elimde pişmaniye kutusu...

Tüm zorluklarına
karşın yatılı okumanın
matrik yanları da vardı.

1

YATILI OKUL

Kabataş Erkek Lisesi'nde yatılı öğrenciydim. Bu lisede ilk senemdi. Annem, babam ve kız kardeşim Tülin, babamın görevi gereği o küçük kasabada yaşıyorlardı. Ve ben yaşamımda ilk kez, bu kadar uzun bir süre, ailemden uzakta bir yıl geçirmiştım. Gerçi yatılı okumanın –tüm zorluklarına karşın– inanılmaz çekici, serüven dolu, matrak yanları vardı. Ama ne olursa olsun, zilini kendin kurduğun saate göre değil de başkalarının kurduğu saate göre uyanmak da katlanılır bir şey değildi.

Özellikle etüt saatleri pek sevimsizdi. Öyle ki, gündüz bir liseye, akşam yemekten sonra da başka bir liseye gider gibiydim. Etüt ağabeyleri, bizim liseyi bitirmiş, üniversitede okuyan, geceleri ve gündüzleri okulda etüt öğretmenliği yapan, bizden dört-beş yaş büyük kimselerdi... Sanki kendileri

aynı sıralardan geçmemişler gibi çok havalıydılar ve bizlerden uzaktılar. Üstelik öğrenci takımına karşı da pek nazik değillerdi. Hatta bir gün akşam etüdünde, masum bir suç yüzünden (sıralar arasında gezinirken kendisine kuyruk taktım diye) birisi beni acayip bir biçimde hırpalamıştı. Gece yatağında yorganımı başıma çekip gülererek ağlamıştım, “Allahım, neden bu kadar yeteneksizim, her yaptığım muzırlıkta neden enseleniyorum?” diye.

Neyse, işte böyle olaylarla dolu bir ders yılından sonra, bir elime bütünlemeye kaldığım üç zayıflı karnemi, öteki elime de bana hiçbir zaman hava atma fırsatı vermeyen mansomit çakma bavulumu alıp düştüm o kuzeybatının en uzun köprülü kasabasının yollarına...

Tabii o zamanlar üç dersten başarısız olunca sınıfta kalınır, bir üst sınıfa devam edilemezdi; aynı sınıfta bir daha okunurdu (şimdiki gibi öğrencilere kredi verilmezdi, yani kredili sistem yoktu). Ben bu durumu orta ikide bir kez deneyimlediğimden, babamın karşısında maddi ve manevi sonuçları konusunda oldukça bilgiliydim. Arkadaşlarım her ne kadar önümüzde haziran ve *Come September* gibi iki dö-

nem olduğunu söyleseler de, her akşam yemek masası sohbetlerinde, bizim evde gittiğimiz ev gezmelerinde başımıza gelecekleri iyi biliyordum. Konuklar önünde (yeni dilde her ne kadar “öğüt” dense de) nasihat dinlemek, yoksulluk içinde geçen yaşamöyküleri ve bunlardan alınacak dersleri öğrenmek her babayığın kaldıracağı sıkıntılar değildi.

Seçme şansım olmadığı için, elime garajlardan bir kutu İzmit pişmaniyesi alıp ortalığı biraz olsun tatlandırabileceğimi düşünerek yuvama döndüm...

Beklenmedik gelişme

Kapıyı bizim ufaklık açmıştı. Sık sık hır çıkarmasına karşın onu yine de çok özlemiştim. Öyle bir sarıldı ki boynuma, o zayıf, küçük bedeninin sıcaklığını bugün bile duyar gibiyim. Ama ardından da öyle bir bağırdı ki, “Anne, abim geldi!” diye, eskiden olduğu gibi bir anda yine bütün mahalleyi başıma toplayıverdi!

“Come September” o dönemin öğrencileri arasında en popüler şarkılardan biriydi. İsterseniz internetteki arama motorlarından birine “Boby Darin-Come September” yazıp şarkıyı dinleyebilirsiniz.

İçeri girdiğimde biraz şaşırdım. Her şey her yerdedi. Taşınıyor gibi bir halimiz vardı. Annem ve babamla kucaklaşıp öpüştük. Aradan yarım saat geçmiş olmasına karşın, kız kardeşim dışında kimse karnemle ilgili bir soru sormamıştı. Babam ilk kez bizim ufaklığın sözünü keserek bana döndü ve “Sana bir müjdemiz var!” dedi. Şaşırmıştım. Daha geniş bir eve taşınacağımızı düşündüm. “Hayır!” dedi annem, “Baban ve ben İstanbul’a atandık. Artık orada oturacağız.”

Ve aynı gün akşamüstü, eşyalarımızı doldurduğumuz bir kamyonla apar topar yola koyulduk. Biraz macera, biraz da birbirimizden ayrılmayalım diye, annemle kız kardeşim şoför mahallinde yani önde, babamla ben de kamyonun üzerinde, sabahın köründe İstanbul - Mecidiyeköy'e vardık...

Pencereden Kız Kulesi görünüyor

Yeni evimiz bahçe içinde, üç katlı bir apartmanın çatı katıydı. Tavanı alçak ve saçaklara doğru eğimliydi. Annemin evi ilk günler pek sevdiğini söyleyemem. Hepimiz alışuncaya kadar banyoda, yatak odasında, mutfakta kafamızı duvarlara vurup durduk.

Ama her şeye karşın yan yana oturulunca dört kişi alan balkon, Kız Kulesi manzarası ve Şemsipaşa'nın ışıklarıyla odalarımıza doyumsuz görüntüler sunan bu ev, bizi koruyan ve barındıran, büyük kentteki yeni yaşamımızı ve geleceğimizi hazırlayan, yıllarca birlikte olacağım, arkadaşlar edineceğim bir mekân olarak dünyamızdaki yerini almıştı. Öyle güzel günler geçirdik ki o sevimli evde, bugün bile orayı özlüyorum.

Çevreye yeni yeni ısınmaya başlamıştık. İlk dostum, her zaman olduğu gibi bakkal Ramazan'dı. Biraz kazıkçı olmasına karşın yine de iyi adamdı. Babam oldum olası veresiye (yani ay sonunda ödemek üzere “defter”e yazdırarak) alışveriş yapmazdı. Deftere yazdırmadığımız, peşin alışveriş yaptığımız için de bakkal Ramazan'la aramız pek iyiydi. Dükkân ne kadar kalabalık olursa olsun, her zaman için öncelik sırası bizimdi. Bundan pek de memnun olduğumu söyleyemem.

Alt kattan gelen mızıka sesi

Geceleri bizim ufaklıkla benim yattığım, gündüzleri de oturma odası olarak kullandığımız odanın penceresinden güneşin batışını izliyorduk. Pencereden alt katın balkonu görünüyordu. Balkonda benim eski bisikletime benzeyen bir bisiklet vardı. Bisikletin arka çamurluğunun uç kısmı sarı-lacivert boyanmış ve ortasına da oldukça ilkel bir “Fenerbahçe” logosu çizilmişti.

Bisikletin sahibini çok merak ediyordum ve ara sıra aşağıya bakıp bu ilginç kimliği tanımak istiyordum. Çok geçmeden balkondan bir mızıka sesi geldi. Hiç de fena çalmıyordu. Eğildim, kızıyla sarı arası saçlı

bir kafa, tahta bir sandalyeyi iki ayağının üzerine oturtmuş, ayaklarını balkonun demirlerine dayamış, o günlerde pek ünlü olan “Till” diye bir parçayı çalışıyordu.

Şu mızıkayı oldum olası sevmişimdir; bayram günleri kurulan küçük gezici sirkleri anımsatır bana... Neyse, artık tanışma zamanımızın geldi-

ğini düşünerek, aşağıdaki arkadaş şarkısını bitirir bitirmez kız kardeşimle beraber, balkonda oturan konser izleyicisi gibi öyle bir alkışladık ki, komşumuzun sevimli oğlu heyecandan sandalyesinden düştü! Bütün planlarımız bozulmuştu. Yapacağımız tek şey, kendimizi göstermeden geri çekilmektir ve öyle de yaptık. Üç-dört gün sonra annesi Füzüzan Teyze, bizi Ateş'le tanıştırdı...

